

D'UN LLIBRE DE NOTES I RECORDS

EL LLADRE FA L'OCASIÓ

la taverna que tenien els meus pares en el nostre poble hi habitava gent de tota manera, i s'hi distingia un per la franquesa en la família, un home ja entrat en temps, que li deien per renom Joan del Bord. Era un individu que en la seva joventut havia fet parlar quissable d'ell per entremetadures, havent-se'l degades acusat de robaments; però que no era gens de caràcter vulgar, i que, amb tot i aquells seus antecedents poc abonables, se guanyava la simpatia com a persona enginyosa, per la seva conversa agradable i pel seu tracte servicial; essent un dels més constants amics del meu avi i del meu pare, que sempre el tenien disposat a tot manament.

Un dia, per la festa de Corpus (com de costum en totes les festes), l'entrada de l'establiment estava plena de parroquians, i mentre la multitud s'havia arremolinat en majoria cap a la portalada per a veure passar la processó, la meva mare va comprendre que podia deixar per una estona sol al meu pare despatxant en el taulell de la taverna, on havia restat amb uns quants d'aquells veïns que no solien mai fer cas de manifestacions religioses, i la bona dona va empujar-se'n al pis de l'habitació a estendre el cobrellit i a esguardar el pas de la congregació amb els seus tabernacles pel carrer enramat.

Guaitava al carrer, i com que la meva mare sempre es distingia per dona previsor, en el moment que començava a passar la processó entre cants, lluminàries i encens, li va semblar sentir soroll dins la cambra, i va girar-se.

Allà en el fons de l'estatge hi havia Joan del Bord, que s'havia acostat precaussorament cap a una calaixera, i que, en veure's descobert, retrocedia, prenent l'aire digne de l'amic de confiança.

—¿Què feu vós aquí?—va cridar-li la meva mare, revalent-se en l'espant.

—Ah! ¿no hi és Josep, el teu home?—va barbotejar ell.—Me'n vaig, que el deuré trobar baix a l'entrada, en el taulell, i ara que tindrà lleure em vindrà bé per a poder explicar-li una cosa molt graciosa...

La c sa molt graciosa la va decidir el meu pare, que a l'endemà, havent-lo la meva mare enterat d'aquell fet, va emprendre suaument a Joan del Bord, dient-li:

—¿Sabeu què he pensat, Joan? Que convé posar una porta a l'escala del nostre pis, perquè, la veritat, en dies de tràfec com ahir, que hi sol haver tanta gent a casa, mentre nosaltres estem distrets, com l'ocasió fa el lladre, qualsevol bergant podria intentar robar-nos, i no li valdria mai tant lo que podria pendre'ns com el disgust que ens causaria.

—I és clar, home, és clar que hi convé una porta! Ja ho crec! Dóna'm fusta, i jo mateix la faré i li posaré!—va exclamar ell.

I l'amic servicial i enginyós va construir i col·locar la porta.

EL CONVALESCENT

Havia estat malalt i anava a reforçar-me al meu poble nadiu, recercant la salut recorrent els llocs on vaig veure transcorrer el temps de la meva infantesa.

Eixia al camp i pensava en la ciutat. El camp estava desert en la soletat i la tristesa de l'hivern; i la ciutat, lluny de mi i gravada en la meva pensa, rebullia de gent pels seus carrers i avingudes.

Avençava poc a poc i la meva ànsia volava en ales de la idea.

Un matí, havent davallat per la vora del riu i encaminant-me vers unes fonts que sempre n'he guardat molt bell record, vaig aturar-me a seure en una roca que, de petit, jo havia remogut amb un parpal, un dia que estàvem pescant amb el meu pare. Jo, llavors jove de trenta anys, no obstant i el meu esperit en la fe, demostrava en el rostre la senyal de l'home envellit, i portava barba crescuda, que no n'havia portat mai abans d'abatre'm el mal que encara m'apesarava i enfeblia en les seves deixes.

—Si pogués tornar a aquell temps, essent tal com era llavors!...—pensava.

Estant abstret en els meus remembraments, vaig sentir veus frescals, i, en girar-me, vegí una colla de nois que anaven acostant-se, també baixant per la vora del riu, cantant i corrent, espansionadissos.

—Mireu quin home més estrany hi ha allà!—va dir un d'ells, signant-me a mi.

—Deixa'l estar! No te'n burlis!—li va respondre un dels companys, dirigint-me un significat esguard de llàstima en passar amb la colla.—I, ¿si fos el teu pare?...

Heu's-aquí una interrogació avassalladora, superior al poder reflexiu d'un noi; interrogació que jo vaig abismar-me a meditar, abaixant el meu rostre de jove de trenta anys, envellit pels sofriments d'una angoixosa malaltia.

PLACID VIDAL.